

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องคำและความหมายในภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน ผู้วิจัยได้วิจัยเฉพาะคำที่มีอยู่ในภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน ถึงอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี พอลจะสรุปขั้นตอนในการวิเคราะห์ได้ดังนี้

1. นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา จำนวน 2,690 หน่วยอรรถ มาแยกออกเป็นคำพยางค์เดี่ยว คำสองพยางค์ และคำหลายพยางค์
2. นำหน่วยอรรถที่ได้จากการแยกประเภทตามลักษณะโครงสร้างของคำในข้อที่ 1 มาเขียนโครงสร้างของพยางค์กำกับไว้ทุกคำ เพื่อความสะดวกในการจัดแบ่งกลุ่มตามลักษณะของโครงสร้าง
3. นำเอาคำพยางค์เดี่ยวมาแบ่งแยกคำออกเป็นกลุ่มตามลักษณะโครงสร้างของพยางค์ ได้ 5 แบบ คือ
  - 3.1 $C(C)VV^{T1-6}$
  - 3.2 $C(C)VN^{T1-6}$
  - 3.3 $C(C)VS^{T4,5}$
  - 3.4 $C(C)VVN^{T1-6}$
  - 3.5 $C(C)VVS^{T3,4}$
4. นำคำสองพยางค์มาจัดแบ่งตามลักษณะโครงสร้างคำสองพยางค์ของภาษาไทยมาตรฐาน ออกเป็น 2 ชนิด คือ คำสองพยางค์แท้กับคำสองพยางค์เทียม
5. ศึกษาถึงลักษณะของการสร้างคำในภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน เกี่ยวกับเรื่องคำซ้ำ คำซ้อน และคำประสม
6. นำหน่วยอรรถทั้งหมดมาเปรียบเทียบเกี่ยวกับคำและความหมายภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป จึงแบ่งคำตามเกณฑ์ที่กำหนดเอาไว้ได้ 2 ชนิด คือ

- 6.1 คำศัพท์ที่ใช้รวมกันกับภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป
- 6.2 คำศัพท์ที่ใช้ต่างกันกับภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป
7. เปรียบเทียบคำและความหมายภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน กับภาษาไทยมาตรฐานพอสรุปได้ว่า ภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทนมีลักษณะการใช้คำดังนี้
  - 7.1 คำศัพท์ที่ใช้รวมกันและความหมายตรงกัน
  - 7.2 คำศัพท์ที่ใช้รวมกันแต่ความหมายต่างกัน
  - 7.3 คำศัพท์ที่ใช้ต่างกันแต่ความหมายเดียวกัน
8. หน่วยอรรถที่โคส่งสัยว่าเป็นภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี ก็นำหน่วยอรรถนั้นไปสอบถามผู้ออกภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีอีกครั้งหนึ่ง แลวนำมาวิเคราะห์แยกลักษณะของหน่วยอรรถที่ได้รับอิทธิพลจากภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี ซึ่งมี 2 คำ คือ
  - 8.1 อิทธิพลทางคำเสียง
  - 8.2 อิทธิพลทางคำ
9. สรุปผลการวิจัยตามจุดมุ่งหมายและสมมติฐานที่ตั้งเอาไว้ดังนี้
  - 9.1 ภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน มีโครงสร้างของคำพยางค์เดียว 5 แบบ

แบบ โครงสร้าง ของพยางค์	หน่วยเสียง วรรณยุกต์					
	T1	T2	T3	T4	T5	T6
1. CVV	khe: ¹	bɛ̃: ²	lɛ̃: ³	mo: ⁴	te: ⁵	ro: ⁶
CCVV	phra: ¹	tro: ²	khru: ³	khre: ⁴	-	khla: ⁶
2. CVN	mɛ̃: ¹	dhɔ̃: ²	lom ³	phɔ̃n ⁴	dẽ: ⁵	mĩ: ⁶
CCVN	-	kron ²	khlum ³	-	-	-
3. CVS	-	-	-	m+k ⁴	thut ⁵	-
CCVS	-	-	-	khlak ⁴	klɔt ⁵	-
4. CVVN	si:n ¹	biɛn ²	phi:ŋ ³	kha:y ⁴	cu:m ⁵	ra:n ⁶
CCVVN	phla:n ¹	klɛ̃ɔn ²	khra:w ³	phlo:ŋ ⁴	kli:ŋ ⁵	khwa:m ⁶
5. CVVS	-	-	sa:t ³	mɛ̃:t ⁴	-	-
CCVVS	-	-	khla:t ³	mle:ʔ ⁴	-	-

9.2 คำสองพยางค์ในภาษาไทยถิ่นใต้คำบลัทธิเทน มีโครงสร้างเช่นเดียวกับภาษาไทยมาตรฐาน แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

9.2.1 คำสองพยางค์แท้

1. คำสองพยางค์ พยางค์แรกในภาษาไทยมาตรฐานออกเสียงอะ /a/ ภาษาไทยถิ่นใต้คำบลัทธิเทนจะออกเสียงเป็นเสียงลิ /ɛ̃/ เช่น

ม.	พพ.	อ.
กระตูก	kɛ̃ do:k ³	1.3
ชนาง	chɛ̃ na:ŋ ³	5.79
พนน	phɛ̃ nan ³	15.608

ม.	พท.	อ.
ขนุน	kh+ nun ¹	15.608
สะอึก	s+ ?+k ⁵	15.839

2. คำในภาษาไทยมาตรฐานเป็นคำสองพยางค์เทียม

ภาษาไทยถิ่นใต้คำบลัพเพนเป็นคำสองพยางค์แท้ เช่น

ม.	พท.	อ.
ทัพพี	c+ wak ⁵	5.116
ไมคาน	ka ha:p ³	5.163
ไมยราบ	r+ ɽap ⁴	6.123
ลุ่มตา	m+ lɿ:n ³	15.778
เสียดาย	s+ da:y ²	15.867

3. คำในภาษาไทยมาตรฐานเป็นคำพยางค์เดี่ยว

ภาษาไทยถิ่นใต้คำบลัพเพนใช้เป็นคำสองพยางค์แท้ เช่น

ม.	พท.	อ.
กลับ	tɿ lo:p ⁵	15.36
คลี่	m+ la:y ³	15.154
ปิ่น	r+ bɛ:? ³	15.489
เหลา	th+ liəm ⁵	15.943
(เพศ) ฌู	tɿ pho: ⁵	16.200

9.2.2 คำสองพยางค์เทียม

1. คำในภาษาไทยมาตรฐานเป็นคำพยางค์เดี่ยว

ภาษาไทยถิ่นใต้คำบลัพเพนใช้เป็นคำสองพยางค์ เช่น

ม.	พท.	อ.
เขียง	laŋ ¹ khan ³	5.49
บวง	chiəŋ ⁴ khlɔːŋ ⁶	5.123
โอง	hay ¹ ɲay ¹	5.201
แหน	dɔːk ³ na:m ⁶	6.153
กรวด	lo:k ⁴ hi:n ¹	8.1

2. คำในภาษาไทยมาตรฐานเป็นคำสองพยางค์แท้
ภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพินใช้เป็นคำสองพยางค์เทียม เช่น

ม.	พท.	อ.
กระโปรง	kɔː ² proːŋ ²	4.5
กระจุก	krɔː ² cuːt ³	6.2
ประตู	pɔː ² doː ²	6.82
มะเวือง	mɔː ³ rɔːŋ ⁴	9.12
ประทง	pɔː ² thuəŋ ⁶	15.515

9.3 การสร้างคำ คำภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพิน ส่วนใหญ่จะมีลักษณะ
การสร้างคำ เช่นเดียวกับภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งมีดังนี้

1. การซ้ำคำ เป็นการนำคำมาลงซ้ำกัน 2 ครั้ง หรือมากกว่า
ก็ได้ เพื่อต้องการเน้นความหมาย หรือให้มีความหมายเปลี่ยนไปจากเดิม ดังนี้

1.1 คำซ้ำที่แสดงความหมายเป็นพหูพจน์ เช่น เด็ก ๆ

dek⁵ dek⁵

1.2 คำซ้ำที่แสดงความหมายไม่เจาะจง เช่น สั้น ๆ

sa:n⁵ sa:n⁵

1.3 คำซ้ำที่ให้ความหมายเน้น เช่น ย้ำ ๆ sa:m⁶ sa:m⁶

1.4 คำซ้ำที่ซ้ำแล้วยังมีความหมายคงเดิม เช่น ดิ่ง ๆ

thɛp⁵ thɛp⁵

1.5 คำซ้ำที่ซ้ำแล้วทำให้ความหมายเปลี่ยนไป เช่น เล่น ๆ

lɛn⁵ lɛn⁵ (ไม่จริง)

2. การซ้อนคำ เป็นการนำเอาคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน ความหมายใกล้เคียงกัน ความหมายเป็นไปในทำนองเดียวกัน หรือความหมายตรงกันซ้ำมารวมกันทำให้เกิดความหมายใหม่ เช่น

ม.	พท.	อ.
ใจคอ	cay ² kho: ³	-
ลูกหลาน	lo:k ⁴ la:n ¹	-
ชมเชย	khom ¹ heŋ	15.93
สับเปลี่ยน	lɛ:k ⁴ plion ²	15.842
คดเคี้ยว	khɔt ⁴ khɛt ⁴	16.69

3. การประสม เป็นการนำคำ 2 คำหรือมากกว่ามารวมกัน ทำให้ได้คำใหม่ในภาษา คำที่รวมกันแล้วจะทำหน้าที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

3.1 คำนาม เช่น

ม.	พท.	อ.
ขอบตา	rim ³ ta: ²	1.19
ปิ่น	ma:y ⁶ klat ⁵	4.20
ผ้าขาวมา	pha: ⁵ sak ⁴ thay ³	4.21
ลอบ	na:ŋ ⁴ da:y ⁵	5.170
ผักเขียว	khi: ⁵ phra: ⁶	6.94

3.2 คำกริยา เช่น

ม.	พท.	อ.
ชยาย	phə:y ¹ ?ə:k ³	15.99
โกหก	khi: ⁵ hək ⁵	15.88
ทวม	na:m ⁶ pha:? ⁴	15.418
ผิวปาก	paw ² fiw ¹	15.585
เหี่ยว	ta:y ² nɪ:ŋ ⁶	15.953

การสร้างคำประสม นอกจากจะมีลักษณะการสร้างคำที่เหมือนกับภาษาไทย
มาตรฐาน ยังมีลักษณะการสร้างคำประสมที่แตกต่างไปจากภาษาไทยมาตรฐาน มีดังนี้

1. การเรียงลำดับคำสับที่ เช่น

ม.	พท.	อ.
(ผา) สไบ	sɪ bay ² pha: ⁵	4.33
ตาน้ำ	na:m ⁶ ta: ²	8.19
ชาวตั้ง	kɪ daj ² kha:w ⁵	13.48
ชนพอง	phə:ŋ ³ khon ¹	15.94

2. การประสมคำที่เกิดจากการนำเอาคำภาษาไทยกับคำภาษามลายู
ท้องถิ่นปัตตานีมาประสมกัน เช่น

ม.	พท.	มล.	อ.
ขันเล็ก	khan ¹ <u>ha lo:y</u> ⁴	ha lu?	5.48
โป๊ะ	<u>pu kat</u> ⁵ la:k ⁴	pu kat ke: loŋ	5.135
ปลาหู	pla: ² <u>kɪ moŋ</u> ¹	?i ke: kɪ moŋ	7.61
ชาวผัก	kha:w ⁵ <u>gə: reŋ</u> ⁶	na: si gə: gəŋ	13.45
น้ำตาลกรวด	<u>sa:</u> ³ <u>ka:</u> ² hi:n ¹	sa: ka: ba: tu:	13.66
เครื่องบิน	<u>ka:</u> ² <u>pa:</u> ² bin ²	ka: pa: tu: bə:	17.38

9.4 เปรียบเทียบคำและความหมายในภาษาไทยถิ่นใต้คำละพิน เช่น กับ
ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ผลของการศึกษาเปรียบเทียบภาษาทั้งสอง สามารถแบ่งลักษณะของ
คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้คำละพิน ใต้ดังนี้

1. คำศัพท์ที่ใช้รวมกันกับภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป คือคำศัพท์ที่เหมือนกัน
หรือเป็นรูปแปรกันกับภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป มีดังนี้

1.1 คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาไทยถิ่นใต้คำละพิน
ใช้รูปศัพท์เดียวกัน เช่น

ม.	ทป.	พท.	อ.
ห้อง	phuŋ ⁵	phuŋ ³	1.45
ปีก	pi:k ⁴	pi:k ³	1.61
รก	rok ⁷	rok ⁴	1.72
กราบ	kra:p ⁴	kra:p ³	15.29

1.2 คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปใช้เป็นคำพยางค์เดียว
คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้คำละพินใช้เป็นคำสองพยางค์ เช่น

ม.	ทป.	พท.	อ.
สนิม	nim ¹	si nim ¹	16.314
ตลาด	la:t ²	tɨ la:t ³	17.64
เม็ด	mlet ⁷	mɨ: ³ let ⁴	19.32
ศาลา	la: ¹	sa la: ¹	20.27

1.3 คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปใช้สระเสียงสั้น คำศัพท์ภาษาไทย
ถิ่นใต้คำละพินใช้สระเสียงยาว เช่น

ม.	ทป.	พท.	อ.
ลิน	lin ⁷	li:n ⁶	1.75
ริน	rin ⁷	ri:n ⁶	7.96

ม.	พ.	พท.	อ.
ขึ้น	khɯn ²	khɯ:n ⁵	15.121
จุม	cum ⁴	cu:m ⁵	15.232

1.4 คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป และภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน

ใช้พยัญชนะต่างกัน เช่น

ม.	พ.	พท.	อ.
พัน	khwan ⁵	fan ³	1.68
เรือค	lɛət ⁶	rɛət ⁴	7.98
บุชา	bu: ³ cha: ⁵	pu: ⁵ cha: ³	15.491
งาม	ha:m ⁵	ɣa:m ³	16.90

1.5 คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปใช้เป็นคำสองพยางค์เพี้ยน

ภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทนใช้เป็นคำสองพยางค์แท้ เช่น

ม.	พ.	พท.	อ.
กระทู	lo:k ⁶ tho:ʔ ⁶	kɛ tho:ʔ ⁴	6.1
กอล	lo:k ⁶ kw: ³	ma kw: ²	6.12
มะขาม	sɔm ² kha:m ¹	ma kha:m ¹	6.98
จ๊กจี่	dak ³ diəm ³	kɛ diəm ²	15.218

1.6 คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน

ใช้เสียงสระต่างกัน แต่ความสั้นยาวของเสียงสระเหมือนกัน เช่น

ม.	พ.	พท.	อ.
ปี่	pi: ³	pe: ²	5.131
ถื่อ	thɛ: ¹	thu: ¹	15.405
ปะ	pa:ʔ ⁴	pɛ:ʔ ³	15.505
อ่อม	ʔe:m ³	ʔi:m ²	15.988

1.7 คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้คำบาลีปนเพิ่มจำนวนพยางค์จาก
ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป เช่น

ม.	ทป.	พท.	อ.
กระสุน	lo:k ⁶ su:n ²	lo:k ⁴ kɛ sɛ:n ¹	5.24
หมี	lo:k ⁶ mi: ¹	lo:k ⁴ kra: ² mi: ¹	6.142
เป็นพยาธิ	pen ³ dɛɔn ³	pen ² sɛ dɛɔn ²	14.17
สลัก	mlak ⁷	sɛ mɛ lak ⁵	15.851

1.8 คำศัพท์ที่นำมาใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้คำบาลีปนลดจำนวน
พยางค์ลงจากภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป เช่น

ม.	ทป.	พท.	อ.
เฉาวล์ย	ya:n ⁶ chiak ⁶	chiak ⁴	2.24
หมูป่า	mu: ¹ thɛɔn ¹	mu: ¹	7.112
พรงนี้	to: ³ phro:k ⁶	phro:k ⁴	9.9
มีคสนธิ	mɛ:t ⁶ ham ⁵	mɛ:t ⁴	16.236

2. คำศัพท์ที่ใช้ต่างกันกับภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป หมายถึง คำศัพท์
มีการใช้ศัพท์ต่างกันในความหมายเดียวกัน เช่น

ม.	ทป.	พท.	อ.
ก้ามปู	ka:m ⁴ pu: ³	khi:p ⁴	1.8
เงียง	hiəŋ ⁶	khaw ¹	1.28
ตาตุ่ม	ta: ³ tum ³	ho:y ¹ ti:n ²	1.42
นาฬิกา	na: ⁵ ka: ³	ya:m ³	5.122
แมว	mɛ:w ⁵	miəw ⁵	7.93
ปาน	pa:n ³	ta: ² puy ²	14.19
กู	ko: ⁴	ku:k ³	15.64

ม.	พ.	พท.	อ.
ตาม	na:p ²	khi:p ⁴	15.303
ไต้ยีน	da:y ⁴ yin ⁵	dan ²	15.319
ตาย	ta:y ³	do:y ²	15.362
ถูก	tho:k ²	to:ŋ ⁵	15.408
ตัน	tan ³	ta:y ²	16.130

9.5 เปรียบเทียบคำและความหมายในภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพิเณ กับ ภาษาไทยมาตรฐาน จากผลของการเปรียบเทียบคำและความหมายภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพิเณ กับภาษาไทยมาตรฐาน สามารถแยกลักษณะการใช้คำศัพท์เป็นประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. คำศัพท์ใช้ร่วมกัน และความหมายตรงกัน ได้แก่ คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพิเณ ที่มีรูปคำ เสียง และความหมาย เหมือนกับภาษาไทยมาตรฐาน มีเพียง บางส่วนของพยางค์ทางออกไปบ้าง มีดังนี้

1.1 คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพิเณและภาษาไทยมาตรฐาน มีรูปศัพท์เหมือนกัน จะต่างกันเฉพาะหน่วยเสียงวรรณยุกต์เท่านั้น เช่น

ม.	พท.	อ.
GRAM	kra:m ²	1.7
งา	ŋa: ³	1.30
มีด	mi:t ⁴	5.157
โกน	ko:n ²	15.85

1.2 คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานใช้สระเสียงสั้น ภาษาไทยถิ่นใต้ คำบลพิเณ ใช้สระเสียงยาว เช่น

ม.	พท.	อ.
กิว	khi:w ⁶	1.26
กลิ้ง	kli:ŋ ⁵	15.40

ม.	พท.	อ.
ปล้ำ	pla:m ⁵	15.530
กั้ม	gi:m ⁶	15.697
1.3 คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานที่มีลักษณะเป็นคำสองพยางค์แท้		
พยางค์แรกใช้เสียงสระอะ	/a/ ภาษาไทยถิ่นใต้คำบลัพเพนใช้เสียงสระอี	/ɛ:/ หรือ
สระอี	/ɛ:/	เช่น
ม.	พท.	อ.
กระเชอ	kr̥t̥ t̥sɔː ³	5.5
ขนุน	kh̥t̥ n̥un ¹	6.17
ประกบ	p̥r̥t̥ː ² k̥ɔp ⁵	15.506
ตะกุ่ม	t̥t̥ kh̥um ⁴	16.126
1.4 คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นใต้คำบลัพเพน		
ใช้สระต่างกัน	เช่น	
ม.	พท.	อ.
มือ	mu: ⁶	1.71
ปี	pe: ²	5.131
กลิ่น	kh̥l̥iŋ ⁴	8.3
เช็ด	ch̥ɛt ⁴	15.268
1.5 คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นใต้คำบลัพเพน		
ใช้พยัญชนะต่างกัน	เช่น	
ม.	พท.	อ.
ตอแย	t̥ɔ: ² t̥ɕ: ¹	15.332
บุชา	pu: ⁵ t̥sɛ: ³	15.491
ประทับ	r̥t̥ d̥ap ⁵	15.512

ม.	พท.	อ.
ละเมอ	mɛ̃ mɔː ³	15.766
ยิ้ม	ɲi:m ⁶	15.697
ตะไคร้	cɛ̃ khray ³	6.43

1.6 คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพินเณ มีการเพิ่มและลดจำนวน พยางค์จากภาษาไทยมาตรฐาน เช่น

ม.	พท.	อ.
กุง	lo:k ⁴ kuŋ ⁵	7.7
ยาม (เวลา)	pi ya:m ³	9.16
กระซิบกระซาบ	bi sip ⁴	15.11
กระตูกกระตัก	duk ⁵ dik ⁵	15.16

1.7 คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานใช้เป็นคำซ้อน เมื่อนำมาใช้ใน ภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพินเณใช้เป็นคำเดี่ยว เช่น

ม.	พท.	อ.
กลาหาญ	ha:n ¹	15.38
เข็ดหลาบ	la:p ³	15.129
บิตพลิว	bit ⁵	15.487
เบียคเบียน	biɛn ²	15.495

2. คำศัพท์ที่ใช้ร่วมกัน แต่ความหมายต่างกัน ได้แก่ คำศัพท์ที่มีรูปศัพท์ เหมือนกัน นำมาใช้ในความหมายที่ต่างกัน เช่น

ม.	พท.	ความหมาย (พท.)
คืบ	khi:p	กำมู
เขา	khaw ¹	เงียงปลา
แวน	wɛ:n ⁴	กระจกเงา
ฝ้าย	fa:y ⁵	สำลีปิดแผล
เจาะ	cɔw:ʔ ³	ฉีดยา

ม.	พท.	ความหมาย (พท.)
ศักดิ์ศรี	sak ⁵ si: ¹	ยืนยัน
ลศ	lot ⁴	การทอนสัตว์
กำแพง	kam ² phə:ŋ ³	หน้าผา

3. คำศัพท์ที่ใช้ต่างกันแต่ความหมายเดียวกัน ได้แก่ คำศัพท์ที่มีรูปศัพท์ที่ต่างกัน แต่มีความหมายเหมือนกัน เช่น

ม.	พท.	ฉ.
คาคุม	ho:y ¹ ti:n ²	1.42
นิ้วนาง	ni:w ⁶ wa:n ¹	1.54
ลิ้นไก่	lo:k ⁴ li:n ⁶	1.76
เหนียง	ŋ+əŋ ¹	1.109
เหล็กใน	khie:w ⁵	1.108
เมี่ยงหลวง	mie ³ kə: ²	3.20
ผาขาวมา	pha: ⁵ sak ⁴ thay ³	4.21
เขียง	laŋ ¹ khan ³	5.49
เคียว	mi:t ⁴ sɨ̌ thap ⁴	5.63
นาฬิกา	ya:m ³	5.122
บานไม่รู้โรย	se: ¹ sip ⁵ wan ³	6.81
คัน	ta:y ²	16.130

9.6 อธิพจน์ภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีในภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้สามารถยืนยันได้ว่า ภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทนได้รับอิทธิพลภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีในด้านต่าง ๆ คือ

1. อธิพจน์ทางคำเสียง หน่วยเสียงภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทนที่ได้รับอิทธิพลจากภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี มีอยู่ 2 หน่วยเสียง คือ [dh] กับ [g] เช่น

ม.	พท.	มล.	อ.
กระดง	ba dhag ²	ba: dhe:	5.15
ตะบัน	gw: ⁵ be: ? ³	gw: be?	5.94
การใช้ผาหอ ทารก	dhog ²	bɸ: dhog	15.55
ปรง	ga: ⁵ kay ²	ga: ka?	15.523
ผลัดเปลี่ยน	gi: ⁵ le: ⁵	gi: le:	15.573
เลื่อย	ga: ⁵ yi: ⁵	ga: yi:	15.794
หยิ่ง	mɸ gw: ? ³	mɸ gw?	15.892
ตีค่าง	ga: ⁵ ga: ? ³	ga: ga?	16.132
ทุม	gu: ⁵ wə: ⁵	gu: wə:	16.151
รูป	ga: ⁵ ma: ⁶	ga: ma:	17.158

2. อิทธิพลทางคำภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน นอกจากจะได้รับอิทธิพลภาษามลายูของถิ่นปัตตานีทางคำเสียงแล้ว ยังได้รับอิทธิพลทางคำอีกด้วย ซึ่งมีลักษณะที่สำคัญดังนี้

2.1 การยืมคำ ภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน ยืมคำภาษามลายูของถิ่นปัตตานีมาใช้ ด้วยวิธีการต่าง ๆ กันไป ดังนี้

2.1.1 การทับศัพท์ เช่น

ม.	พท.	มล.	อ.
ปีบ	tiŋ ²	tiŋ	5.130
ชาวหมาก	ta: ² pe: ²	ta: pe:	13.51
น้ำตาลทราย	sa: ³ ka: ²	sa: ka:	13.65
หรี (ตา)	ru: ³ du: ⁵	ru: du:	15.895
อีจฉา	dɸ ki: ²	dɸ ki:	15.987

2.1.2 การเปลี่ยนแปลงศัพท์ เช่น

ม.	พท.	มล.	อ.
กินสอ	ka: ² lam ¹	ka: lɛ:	5.88
น้ำเชื่อม	si: ⁶ ro: ¹	si: gɔ:	13.64
ผสม	ca: ² pon ²	ca: po:	15.576
พวง	gu: ⁵ guy ²	gu: gu?	16.211
เล็ก	ha lo:y ⁴	ha lu?	16.296

2.1.3 การเปลี่ยนแปลงความหมาย เช่น

ม.	พท.	มล. (ความหมาย)	อ.
แขนง	ct: ² diŋ ⁵	ตาที่ติดกับลำต้น	2.13
กระพวง	ti ma: ¹	ฉิ่งน้ำ	5.19
งง	bɛ: ² tɔɔŋ ³	โง	15.199
ถม	ta: ² mo:ŋ ¹	กองดิน	15.388
บอกใบ้	mi: ³ se: ¹	สมมุติ	15.479

2.2 การสร้างคำ ภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน มีวิธีการสร้าง

คำอีกอย่างหนึ่ง นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในบทที่ 3 คือ การเติมพยางค์ และพยางค์ที่เติมเข้าไปนั้นไม่ได้ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไป ไม่เหมือนกับอุปสรรคที่เติมเข้าไปในคำภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี จะทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลง พยางค์ในภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทนที่เติมเข้าไปนั้นพอสรุปได้มีดังนี้คือ kɛ̃, kɛ̃:, ct̃, chɛ̃, khɛ̃:, ct̃, pɛ̃, chɛ̃, bɛ̃, mɛ̃, mɛ̃:, tɛ̃ ตัวอย่าง

ม.	พท.	ฉ.
บันได	kɨ˥ day˥²	5.125
หุด	kɨ˥ tut˥⁵ khi˥⁵ khra:n˥⁶	14.40
กระโปรง	kɨ˥² pro:ŋ˥²	4.5
ตะขาบ	cɨ˥ kha:p³	7.30
กลอน	khɨ˥ yɔ:n¹	15.149
ขัน	khɨ˥¹ lik⁴	15.280
สะท้อน	sɨ˥ tho:n⁶	6.6
สีกหรือ	sɨ˥ riet³	15.854
กระถิน	pɨ˥ tay˥² mɨ:ŋ³	6.5
ชานาง	chɨ˥ na:ŋ³	5.79
คิปลี	bɨ˥ ci:n²	6.42
ลุ่มตา	mɨ˥ lɨ:n³	15.778
มะเวือง	mɨ˥³ rɨ:ŋ⁴	9.12
เม็ด	mɨ˥³ let⁴	19.32
ตะแคง	tɨ˥ khe:ŋ³	15.345
สะพาน	tɨ˥ pha:n³	17.179

10. อภิปรายผล เป็นการอภิปรายผลการวิจัยตามที่ได้ตั้งสมมติฐานเอาไว้ และมีประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

1. ลักษณะโครงสร้างของคำ โครงสร้างของคำภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเพน มีลักษณะโครงสร้างเช่นเดียวกับภาษาไทยมาตรฐาน ดังตัวอย่างข้อ 9.1 สำหรับการสร้างคำนี้มีวิธีการสร้างคำบางอย่างที่ต่างไปจากภาษาไทยมาตรฐานคือ การสร้างคำประสม จะมีลักษณะการสร้างคำที่ต่างไปดังนี้

1.1 การเรียงลำดับคำสัทกัน เช่น

ม.	พท.	อ.
(ผา) สไบ	sɨ̌ bay ² pha: ⁵	4.33
ตาน้ำ	na:m ⁶ ta: ²	8.19
ข้าวตัง	kɨ̌ dag ² kha:w ⁵	13.48
ชนพอง	phɔ:w ³ khon ¹	15.94
หนวกหู	hu: ¹ nuɔk ³	16.33

1.2 การสร้างคำประสมที่เกิดจากการนำคำภาษาไทยกับภาษามลายูของถิ่นปัตตานีมาประสมกัน เช่น

ม.	พท.	มล.	อ.
เกวียน	ba: ² tu ka: ² guə ⁵	ba: tu ka:	5.38
ตะเกียงแก๊ส	cɨ̌ kiəŋ ² kw: ⁵ ba:? ³	pri: tɔ: kw: ba?	5.91
โปะ	pu kat la:k ⁴	pu kat kɛ: loŋ	5.135
มันขี้หนู	man ³ kɨ̌: ⁵ li:ŋ ⁵	?u: bi: kli:ŋ	6.119
ปลาหู	pla: ² kɨ̌ moŋ	?i kɛ: kɨ̌ moŋ	7.61
ดินโคลน	din ² sa lut ⁵	ta bɔ? sa lu?	8.9
น้ำตาลกรวด	sa: ³ ka: ² hi:n ¹	sa: ka: ba: tu:	13.66

2. คำและความหมายในภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน ที่ใช้เฉพาะถิ่นตำบลพิเทน ผลของการวิจัยจากข้อมูลทั้งหมด 2,690 หน่วยบรรณ และจากการสอบถามเพิ่มเติมผู้ออกภาษา ปรากฏว่าไม่มีคำใช้เฉพาะถิ่นในภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน

3. คำและความหมายในภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน ใช้ร่วมกับภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ผลการศึกษาเปรียบเทียบ สามารถแยกลักษณะการใช้คำศัพท์เป็น 2 ชนิด คือ

3.1 คำศัพท์ที่ใช้ร่วมกันกับภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป

3.2 คำศัพท์ที่ใช้ต่างกันกับภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป

(ตัวอย่างข้อ 9.4)

4. คำและความหมายในภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพืเทน ใช้ร่วมกับภาษาไทยมาตรฐาน ผลของการศึกษาเปรียบเทียบคำและความหมายภาษาทั้งสอง สามารถจะแยกลักษณะการใช้คำและความหมายภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพืเทนเป็น 3 ชนิด คือ

- 4.1 คำศัพท์ใช้ร่วมกัน และความหมายตรงกัน
  - 4.2 คำศัพท์ใช้ร่วมกัน แต่ความหมายต่างกัน
  - 4.3 คำศัพท์ใช้ต่างกัน แต่ความหมายเดียวกัน
- (ตัวอย่างข้อ 9.5)

5. นอกจากการใช้คำและความหมายที่กล่าวมาในข้อ 3, 4 แล้ว ภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพืเทนยังมีลักษณะ เด่นเฉพาะอีกอย่างหนึ่งก็คือ การรับเอาภาษามลายูของถิ่นปัตตานีเข้ามาใช้ร่วมกับภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพืเทน จนทำให้ภาษามลายูของถิ่นปัตตานีมีอิทธิพลต่อภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพืเทนในด้านต่าง ๆ ดังนี้

- 5.1 อิทธิพลทางด้านเสียง
  - 5.2 อิทธิพลทางด้านคำ
- (ตัวอย่างข้อ 9.6)

6. ประเด็นที่น่าสนใจในการวิจัยครั้งนี้ มีสิ่งที่น่าสนใจและเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าต่อไป มีดังนี้คือ

คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นใต้ ใช้สระต่างกันอย่างไร มีระบบ ดังนี้

6.1 คำศัพท์ในภาษาไทยมาตรฐานใช้สระอะ /ə/ ภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพืเทนใช้สระแอะ /ɛ/ เช่น

ม.	พท.	อ.
เกล็ด	klet ⁵	1.12
เล็บ	lep ⁴	1.81
ชี้เหล็ก	khi: ⁵ lek ⁵	6.24
เห็ด	het ⁵	6.150

6.2 คำศัพท์ในภาษาไทยมาตรฐานใช้สระอู่อื่น /ɨ:/ ภาษาไทย
ถิ่นใต้คำบลพืแทนใช้สระอู /u:/ เช่น

ม.	พท.	อ.
มี	mu: ⁶	1.71
สะกือ	sa du: ⁵	1.83
มะรุ๊น	mu: ³ ru: ⁶	9.11
ถึอ	thu: ¹	15.405

6.3 คำศัพท์ในภาษาไทยมาตรฐานใช้สระโอ /o/ ภาษาไทย
ถิ่นใต้คำบลพืแทนใช้สระเอาะ /ɔ/ เช่น

ม.	พท.	อ.
กบ	khɔp ⁴	5.54
ครก	khɔk ⁴	5.55
กlob	klɔp ⁵	15.31
คด	khɔt ⁴	15.137

6.4 คำศัพท์ในภาษาไทยมาตรฐานใช้สระอู /u:/ ภาษาไทย
ถิ่นใต้คำบลพืแทนใช้สระโอ /o:/ เช่น

ม.	พท.	อ.
ลูก	lo:k ⁴	3.24
ปลุก	plɔ:k ³	15.533
ผูก	phɔ:k ³	15.588
คู	kho: ⁴	19.12

11. ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบเห็นสิ่งที่น่าสนใจในการศึกษาต่อไป จึงขอเสนอแนะ เรื่องที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

1. ควรรวบรวมคำและความหมายภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน จัดทำเป็นหมวดหมู่ทำนองเดียวกับพจนานุกรม
2. ควรศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับหน่วยเสียงภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน แตกต่างหรือเหมือนกับภาษาไทกลุ่มตากใบ และภาษาไทยกลุ่มอื่น ๆ อย่างไร
3. ควรศึกษาวิจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนกลุ่มนี้ เกี่ยวกับประเพณี และวรรณกรรมท้องถิ่น
4. ควรศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน ในแง่ของการศึกษาภาษาเชิงประวัติ